

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΩ ΠΟΥΡΞΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

ΤΟ θάθος της στενής, ύγρης κι' ανήλιας αυλής, στο ισογειο μικρο γραφείο του— και με το τραπέζι του θαλαμνο πολύ κοντά στο σκονιομένο παραθυρο, για να καλοθληπει—ο Ίσιωρος ζανναλ, εδω και τριάντα χρόνια, ζουσε σκυμμένος έπιανω στα χονορα κατασιτεια του...

Η μόνη του οιασεκόσια, όταν ζαλιζόταν απ' τους αριθμούς, ήταν να σηκώνει το κεφάλι του και να κυττάη την πρόσοψη του άντικρυνού μεγαλοπρεπούς μεγάρου, τδ όποιο του εκρουθε όχι μονο τον ερωμ, τους οιασάττες και την καθημερινή κινια της πόλεως, αλλά και τά σύννεφα και τόν ήλιο κι' όλόκληρο τον ούρανό!

Στό μεγάλο κατοικούσαν οι ιδιοκτήται του μεγάλου παραγγελιοδοχικού γραφείου, όπου ο Ζανθάλ ήταν λογιστής. Ο κ. Έρμανζέ δηλαδή κ' η γυναίκα του, ή όμορφη κυρία Έρμανζέ, μία ύπαρξις μεγαλοπρεπής και σχεδόν ύπερφυσική, ενα έιδος θαυλιούσης για τόν φτωχό, άσημο ύπαλληλο, άπο ενα γνέψιμο ή καρπιτοα της όποιας κρεμόταν ή τύχη του καθώσ κ' ή τύχη όλων τών άλλων ύπαλλήλων!

Απ' την κυρία Έρμανζέ, την πάλμπουτη, την τρομερά ύπερήφανη αυή γυναίκα—μέ τις δεσποτικές κινήσεις και τδ ψυχρό θέλημα—ή όσα άν και πλησίαζε τά πενήντα, διατηρούσε όσώτοο την έπιθλητική της όμορφια, πολύ λιγα πράγματα ήξερε ο Ίσιώδωρος. Την ελχε δη πρώτη φορά στο γάμο της, όπου ελχε κληθί κι' αυτός μαζί με τούς άλλους ύπαλλήλους. Και θυμόταν πάντα, ότι ή κυρία Έρμανζέ τού ελχε ζητήσει τότε να έπαναλάβη τδ δνομά του, γιατί δέν τδ άκουσε καλά, πράγμα που έκανε τόν κακόμοιρο ύπαλληλο να τά χάσει και ν' άναμακρυνθί γρήγορα, χωρίς να τολμήσει να την κυττάει...

Ένα πρωτό, χωρίς να εινε ζαλιζόμενος απ' τούς αριθμούς ο Ζανθάλ, σηκωνε με άσυνήθιτη συχνότητα τά μάτια του στην πρόσοψη τού μεγάρου. Κι' έβλεπε, ότι μονάχα τά παραθυρόφυλλα του δωματιου της κυρίας Έρμανζέ εξακολουθούσαν άκόμη να εινε κλειστά.

—Η κυρία διευθύντρια, τού ελχαν πη οι άλλοι συνάδελφοί του, ύπόφερε καιρό τώρα απ' την καρδιά της... Τελευταία όμως, ή κατάσταση της ελχε έπιδεινωθή ξαφνικά κι' από όχτώ ήμέρες θρισκόταν κρεβάτοαμένη!

Τόν Ζανθάλ δέν τόν ελχε συγκινήσει καθόλου αυή ή ειδησις. Η καλύτερη άνάμνησι που ελχε διατηρήσει απ' την κυρία Έρμανζέ, ήταν έκε νη της πρώτης ήμέρας τού γάμου της. "Υστερα, έθρισκε ότι ένω ήταν με όλους τούς άλλους καλή κι' ευγενική, μόνο σ' αυτόν δεινόταν διαρκώς σκληρή και κακή. Τό αύζυγο της τόν έπηρεάζε θασθαί κι' έτσι ή άνεξήγητη κρυφή αντίπαθεία της για τόν δυστυχιομένο Ζανθάλ εκδηλωνόταν στη συμπεριφορά τού άνδρος της. Διαρκώς δηλαδή ο κ. Έρμανζέ, έπηρεασιμένος απ' την αντίπαθεία αυή της γυναί-

Τη δεύτερη φορά, σαραντάτης πειά και μόνος στον κόσμο—ή μητέρα του ελχε πεθάινε από καιρό—ό λογιστής σκέφτηκε, ότι δέν ήταν ίσως πολύ άργά να παντρευθί κι' αυτός... Η κήπις τυραννική αγάπη που τού ελχε ή μητέρα του, τόν ελχε κάνει να μην προσέη ώς τότε καμμιά γυναίκα.

Κάποια κοπέλλα, καλή κι' ευγενική, τού φάνηκε πως θα μπορούσε ίσως να φωτίση με λίγες γλωμές άκτινες εύτυχιας, ή σκοτεινή του ύπαρξη. Άλλά ή κοπέλλα αυή ελχε μητέρα και μικρότερες αδελφες, κι' ό μισθός τού Ζανθάλ δέν ήταν άρκετός, για τδ ζήσουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι.

Ζήτησε λοιπόν μιά μικρούλα αδήνη. Ό κύριος Έρμανζέ όμως και πάλι τού άρνήθηκε—στό ιδιαιτέρω τού γραφείο και τδ άμα—μπροστά πάλι στη γυναίκα του, ή όποια παρακολουθούσε αυή τή συνόμιλία, ψυχρή κι' αδιάφορη σαν έλλοτα...

Όστόσο, ό Ζανθάλ δέν άπελπίστηκε. Συνηθισμένος να μην ύπολογίζη παρά μόνον στον εαυτό του, άρχισε να κάνει όλες τις δυνατές οικονομίες, για να μαζέψη τδ ποσό που τού χρειαζόταν για τδ γάμο. Άλλά τδ πράγμα πήγαινε πολύ σε μακρος, ή κοπέλλα θρήκε ένωμεταξύ καλύτερον γαμπρό, κι' έτσι άναγνάστηκε να παντρευθί έκείνον!

Αυτό στοίχιζε τόσο τρομερά στον Ζανθάλ, ώστε άποφάσιζε να μην ξανασκεθθί πιά να γάμο... Άποφάσιζε να γεράση—μόνος και θλιβερός—άνάμεσα στα διέμα να μαύρο δέρμα κατασιτεια του...

Συχνά όμως, πολύ συχνά—και πριν και τώρα—ή ώραια κυρία Έρμανζέ, μπουτυσιμένη ίσως απ' τις τόσες διασεκόσεις της, πλησίαζε τδ παράθυρό της... Άνασκήκωσε την κεντημένη τούλινη κουρτίνα του και στήλωνε τδ ψυχρό τδ θέλιμα στη στενή, ύγρη και σκοτεινή αυή... κι' επάνω στο σκονιομένο παράθυρο, πίσω απ' τδ όποιο ό φτωχός λογιστής άράδειάζε αριθμούς διαρκώς...

Και τότε έκείνος, θαυμάζοντάς την με λαχτάρα, άναρωτιόταν συγχρότως για ποió λόγο αυή ή θεά τόν μιούσε έτσι!

Ταχα τδ παρουσιαστικό του της προξενούσε άραγε αυή τήν άποστροφή;... δέν ελχε τήν άνοσηία να νομίσει τόν έαυτό του Άδωνι, με ήταν όμως ψηλός, λυγερός δυνατός... Τότε, γιατί τόν άντιπαθούσε έτσι;... Γιατί... Γιατί;...

Τις ίδιες σκέψεις ξανάκανε πάλι κι' έκείνο τδ πρωτό ο κ. Ζανθάλ, θλέποντας πρós τδ παράθυρο της άρρωστης κυρίας του, όταν μιά φωνή πίσω του τόν έκανε ν' άνατριχιάση:

—Κύρια Ζανθάλ, άνεθήτη γρήγορα τόν σπιτί!... Σας ζητεί ή κυρία!

Κατάπληκτος, ελθε ότι ήταν ή ιδιαιτέρα καμαριέρα της κυρίας Έρμανζέ, αυή που τού μιούσε έτσι.

—Θέλετε να πητε, ότι με ζητεί ό κύριος; μουριούρισε αυτός, νομιζόντας πως άκούοσε.

—Μά όχι ό κύριος!... Η κυρία σας ζητεί! Ξανάπη με νευρικότητα ή καμαριέρα. Ό κύριος μόλις τώρα θήγκε, για να καλέση γιατρός σε συμθούλιο!... Η κατάσταση της κυρίας χειροτερεύει από στιγμή σε στιγμή!... Μά έλατε, λοιπόν... Σας καλεί γρήγορα κοντά της!

Ό Ζανθάλ άκολούθησε την κοπέλλα τόσο ταραγμένος, ώστε δέν πρόσεε ότε ή μικρή σκάλα, ούτε τούς σκοτεινούς διαδρόμους που περνούσε. Η κακαιοίρα άνοιξε μιά πόρτα και τόν έσπρωξε μέσα στη μεγάλη, πολυτελή κρεβάτοκάμαρα.

Βρέθηκε μόνος τώρα ό Ζανθάλ, μπροστά στην κυρία Έρμανζέ. Μά ήταν μιά άγνώριστη πειά κυρία Έρμανζέ έκείνη, πεσιμένη στο κρεβάτοα με μάγουλα σκαμμένα, με μάτια λαμπερά απ' τόν πυρετό, με γελιη λευκά, όμορφη όμοια άκόμη, αλλά με μιά όμορφια που δέν προκαλούσε πασά μόνον τόν οίκο τούρα...

Ό Ζανθάλ κυττάζε άκίνητος και τρομερά συγκινημένος την άρρωστη. Έκείνη, άνασκήκωτικη λιγάκι κι' άρχισε να τού μιλάει... Η φωνή της ήταν σαν λαγανασιμένη, σπασακτική, και νόμιζε κανένας ότι σε κάθε φράσι της κάτι σχιζόταν μέσα της:

—Θά πεθάνω, κίοιε Ζανθάλ... τράυλιος. Και θέλω να σας

Η πρώτη φορά ήταν, όταν ό Ζανθάλ πλησίαζε τά τριάντα "Έπεισε τότε ή μητέρα του με κόπο, να χωριστούν για λίγον καιρό πρós τδ συμφέρον τού σταδίου του και τού μέλλοντός του και παρακάλεσε τόν κύριο Έρμανζέ να τού άναστή ταξείδια στις έπαρχιες. Ό διευθυντής του, τόν κάλεσε τότε στο σπιτί του, στο ιδιαιτέρω τού γραφείο. Έκει και μπροστά στην κυρία Έρμανζέ, ή όποια παρακολουθούσε τή συνόμιλία ψυχρή κι' αδιάφορη, ό κ. Έρμανζέ προσπάθησε να πείση τόν Ζανθάλ ότι δέν ελχε άρκετη ποσοθουλια κ' Ικανότητα για τή δουλειά που ζητούσε. Και τέλος, τόν μάλλωσε άούτρα σνεδόν, γιατί ήθελε—χωρίς σοβαρό λόγο—ν' άφήση μόνη της τή γρηούλα μητέρα του

